

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

הקברניט

אשה שואלת את בעלה: מה אתה רוצה לאכול לארוחת צהריים? למעשה, בשאלה זו טמונה בקשה: תן לי סדר יום! אשה אוהבת סדר יום, ולא 'מריחה' של זמן.

היא מבקשת את הנהגתך גם בדבר פשוט של תפריט לארוחת צהריים. ישנם הרבה גברים שמתקשים לענות על זה. הוא אומר לה: תכניי מה שקל לך, אל תסתבכי, תכניי מה שאת רוצה... ויוצא מן הבית.

אתה חושב שבאמירה 'תכניי מה שקל לך' הקלת עליה? להיפך, סיבכת אותה יותר. היא מגיעה למטבח ומדברת עם עצמה: מה קל לי? מה שהכי קל לי זה פרוסה עם שוקולד... שניצל הוא אכל אתמול, מקרוניס זה דבר נדוש, דגים מכינים רק לשבת... בסופו של דבר היא לא הכינה כלום. הוא חזר הביתה בצהריים, ושאל: נו, מה הכנת לי? מה הכנת? היא ענתה, מה שקל לי... לבן עם קורנפלקס!

ואז הוא הרים את קולו ואמר: אבל אני רעב, מה אני תינוק שאוכל דייסה? שליחה אדוני, כשהיא שאלה אותך מה אתה רוצה, היית צריך לומר לה! אפילו אם הדבר היה לוקח לה זמן רב, דע לך שזה היה מסדר לה את היום והיא היתה נהנית מאד להכין לך את מה שאתה רוצה.

דוגמא נוספת: הם רוצים להחליף ריהוט. היא אומרת לו: בעלי, הספה כבר לא שווה, כל הגומיות למטה נקרעו, האורחים יושבים ונעלמים בתוכה... צריך לקנות ספה חדשה! מיד כשהוא שומע את המילה 'לקנות', 'הגולג'ה של הקמצנות עולה לו והוא אומר לה: למה, זה עוד טוב, חבל, לקנות סתם... הוא התיישב על הספה ונעלם גם הוא... הוא הוציא את ראשו ואמר: זה דווקא נוח... והיא אמרה לו: אני הולכת לקנות ספה חדשה, נקודה!

היא מבקשת ומתחננת: בוא איתי לאולמי התצוגה של הרהיטים... ובמילים אחרות: תנהיג אותי, תאמר את דעתך שגם היא חשובה.

הוא קם והלך אחריה לאולם התצוגה. היא צועדת קדימה כמו גנרל והוא הולך מאחור כמו אפרוח שנרטב בגשם...

הם הגיעו לחנות והיא אמרה לו: אתה רק תצביע על הצבע, אהבתי את זה, ואת זה, וגם את זה, מה אתה אומר?... הוא הסתכל, גמגם, התבלבל, והתחיל להזיע.

בעל יקר, לשם מה נבראת אם לא בשביל זה?? תן החלטה, תהיה כריזמאטי.

תאמר לה: אני אוהב את זה! נקודה! למה? ככה! זה הכי יפה! מיד היא תזמין את הספה שאהבת. היא רוצה שתחנותך!

פרשת השבוע

ראיית הנולד

"שִׁפְטִים וְשִׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ..." הקב"ה מצווה את בני ישראל במינוי שופטים, דהיינו דיינים, וגם שוטרים כדי לאכוף את החוקים ואת המשפטים שהקב"ה מצווה את עם ישראל. בלי חוק ובלוי משפט ובלוי אכיפת החוקים יופר כל המרקם החברתי עד שיגיעו "לאיש את רעהו חיים בלעו". המדרש מלמד אותנו פן נוסף בענין השופטים. אמר שלמה המלך ע"ה "לך אל נמלה עצל ראה דרכיה וחכם... שאין לה קצין ומושל..." הנמלים יש להם משמעת וסדר עד כדי כך שאינם צריכים קצין ומושל כדי לנהל את אורח חייהם. כולנו יודעים שהנמלים מאוד חרוצות ותמיד אוגרות מזון לימי החורף הקשים.

אבל אם נתבונן לעומק נגלה דבר מענין. שלמה המלך התחיל את הפסוק "לך אל נמלה עצל" וסיים "ראה דרכיה וחכם", כולנו יודעים שהיפך המילה עצלות היא זריזות. ואם כן למה נאמר – "ראה דרכיה וחכם"? היה צריך לומר – "ראה דרכיה והזדרז"? או – "לך אל נמלה טיפש ראה דרכיה וחכם".

בספר מכתב מאליהו הסביר את הדבר באופן נפלא. אמר המדרש – "על שדה איש עצל עברתי..." איש עצל זהו אדם הראשון. ושאל הרב דסלר איך אפשר לקרוא לאדם הראשון – "איש עצל". הרי הוא הזדרז לחטוא!

אלא שצריך להבין שני מושגים: יש זריזות ויש פזיזות. ההיפך מעצלות זהו פזיזות! אדם הראשון חטא כיון שהוא היה פזיז. כלומר, הוא התעצל מלחשוב שאם היה מתבונן יותר בדבר ומתיישב בדעתו לא היה נכשל. לכן נאמר עליו בפסוק "איש עצל". וסיכס הרב ואמר דבר נפלא "הפזיזות היא פרי עצלות המחשבה!" מי שמתעצל מלחשוב ולנתח את המצב אין פזיז יותר ממנו והתוצאה ברורה הוא עתיד לעשות טעויות ושגיאות.

כעת נחזור לנמלה. שלמה המלך שלח את העצל, ללמוד מן הנמלה חכמה. אין מדובר כאן בעצלות פיזית וכבדות שאם כן, היה צריך לומר ראה דרכיה והזדרז. אלא ודאי שמדובר כאן על עצלות המחשבה, שהעצל לא רוצה לחשוב על התוצאות וההשלכות שיהיו למעשיו, בין אם הוא עושה דבר מה או נמנע מלעשותו. והנמלה רואה את הנולד, רואה את ימי החורף ומיד אוגרת לה מזון. הרי שהנמלה זריזה אבל לא פזיזה כי היא רואה את הנולד ומלמדת אותנו להיות חכמים – בבחינת: "איזהו חכם, הרואה את הנולד".

ובאמת מי שהוא חכם ומחשב דרכיו ומעשיו לעולם לא ישגה ויטעה ומימלא לא יצטרך קצין ומושל. נמצאנו למדים שפרשת שופטים ושוטרים נוצרה לאותם שפזיזים במעשיהם ובדרכיהם. ונלמד לעצמנו לחשב את דרכיו ולשקול אותם במאזני השכל. לטוב לנו כל הימים.

בברכת שבת שלום ומבורך – אבנר קוואס

שני גברים השתכרו ואחד מהם פתח בשיחה: "רוצה להתערב על מאה שקלים שאני יכול לנשך לעצמי את העין?" הגבר השני חשב כמה שניות, בדק שיש עליו כסף להתערבות שכזו והסכים. הגבר הראשון הוציא את העין שלו שהייתה מזכוכית ונשך אותה. הגבר השני נאלץ לשלם... אחרי כמה דקות הגבר הראשון שאל: "רוצה להתערב שוב על מאה שקלים שאני יכול לנשך את העין השנייה?" הגבר השני חשב לעצמו שאין מצב שלבן אדם יש שתי עיניים מזכוכית ולכן הסכים להתערב. הגבר הראשון הוציא את שיניו התותבות ונשך איתן את עינו השנייה...

בדיחה

"אדם העובד תמיד את הקב"ה בכל רגע, אין לו פנאי להתגאות ולשאר מידות רעות" (הבעש"ט)

פתגם השבוע

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה למייל: betenuh@gmail.com

יש דין ויש דיין

סיפר רבי יצחק זילברשטיין שליט"א הגיע אלי אדם, ודמעתו על לחיו, וביקש לתאר התרחשות מסעירה שהיתה אצלו לפני שנים רבות.

אחד מחבירו שהיה מובטל, ופרנסתו לא היתה מצויה, רצה להתקבל לעבודה במפעל לברזל, אולם התפקיד שביקש למלא במפעל, היתה תפוסה כבר על ידי פועל אחר.

החבר פנה אליי, מספר האיש, וביקש שאגש לבעל המפעל, ואספר לו לשון הרע על הפועל ההוא שכבר עובד אצלו, ו'אגלה' לו שהוא אינו אדם הגון ואינו עובד כראוי. המטרה היתה שכאשר ישמע המנהל את דברי הלה"ר על הפועל, הוא יפטר אותו, וייקח במקומו את החבר שלי.

האיש המיוסר שבא אלי סיפר שבתקופה שבה התרחש המעשה, לא היה עדיין שומר מצוות, ולכן לא הרגיש כלל באכזריותו ובנבזיותו של המעשה הנפשע שעשה, והמשיך את חייו כרגיל.

עברו חלפו כמה שנים מאז פיטוריו של הפועל, והנה לפתע בלי כל הודעה מוקדמת נפטרה בתו של המלעזי, דהיינו מי שביצע את השליחות בפועל, והלך וסיפר את הלה"ר למנהל המפעל. גם האבל והשכול שפקדו את ביתו, עדיין לא הביאוהו אל המסקנה שהשיי"ת תובע ממנו את חייו של הפועל שפוטר. שהרי אדם שמפוטר מעבודתו מגיע למצב של פיקוח נפש, ועל דאטפת אטפוך.

לא עוברת תקופה קצרה, ואסון נוסף חמור מאין כמותו פוקד את האיש. הפעם היתה זאת אשתו שהלכה לעולמה. ושוב באופן פתאומי מבלי 'הסבר רפואי', הרמז הכל כך ברור עדיין לא נקלט.

רק כשהגיע העונש השלישי, והאיש איבד גם את פרנסתו בדרך לא דרך, רק אז עוררו אותו אנשים מן הצד, שידעו מהסיפור ההוא של הפיטורין, שאולי הכל קורה בגלל זה.... בשלב זה, הוא מספר, השתכנעתי.

וקלטתי את חומרת הענין, ואף חזרתי בתשובה והתקרבתי לה', ובאתי עכשיו אל הרב כדי לשאול מה התיקון שעלי לעשות כדי לכפר על החטא ההוא.

האיש היה נראה מיוסר מאוד, וסיפר לי שהדבר הראשון שניסה לעשות הוא לאתר את הפועל שפוטר בגללו, ולפייסו. אלא שכאן החלה הבעיה, הוא לא זכר את פרטיו המזהים של הפועל, ואפילו את שמו לא זכר, ומהיכן ידע כיצד מגיעים אליו. האיש ביקש לדעת מה לעשות עתה, ומה התיקון שלו.

השבתי לו, שראשית כל נפרסם את סיפורו בבטאון של רמת אלחנן ונבקש מהציבור שייסייע לנו באיתורו של מנהל המפעל. ושנית, כדי לכפר במשהו על מה שעשית, כדאי שתיתן כסף לצדקה לצרכי רבים כגון למרכז הרפואי 'מעייני הישועה'. אולם כאשר ביקש לדעת מה הסכום שעליו לתת, לא ידעתי

מה להשיב לו, שהרי הדבר תלוי בפרטים שונים, ובמצבו הכללי והמשפחתי. יעצתי לו לגשת אל המרא דאתרא של העיר שלו, ורק הוא, כרב העיר, יכול להורות לו את סכום הכסף שעליו לתת.

והנה אירע דבר פלא ברגע שאמרתי לו שעליו לשאול את הרב של העיר שלו, נשמעו דפיקות בדלת. ומי עמד בפתח? המראה דאתרא של העיר ההיא.

האיש חזר בפני הרב על כל הסיפור, והמרא דאתרא אכן הטיל עליו סכום מסוים, ובו במקום רשם האיש צ'ק לצרכי רבים. הבה נלמד מכך את הלקח המאלף שיש דין ויש דיין.

דעת תורה

שני אנשים הגיעו לדין תורה לפני בעל ה"נודע ביהודה" הגאון רבי יחזקאל לנדא זצ"ל. האחד היה לבוש בבגדי עבודה של עגלון פשוט והשני בבגדים מהודרים.

עמד זה שלבוש בבגדי העגלון וסיפר בדמעות כי סוחר תבואות הוא מעיר רחוקה שבא לפראג כדי למכור את סחורתו. לשם כך, שכר עגלון אשר יעביר את תבואתו.

והנה בהיותם בדרך "קם העבד על יוצרו" והעגלון שדד ממנו את כל כספו ולא זו בלבד אלא הכריח אותו להחליף עימו את בגדיו והוא הסוחר העשיר לבש את בגדי העגלון והנהיג את העגלה עד לכאן.

כאשר הגענו לעיר - המשיך האיש לספר בכי - הציג העגלון את עצמו כסוחר גדול ואילו אני מסתובב ללא פרוטה בכיסי ואין איש מאמין לדברי...

ומה בפיך? - שאל הרב את האיש השני הלבוש מחלצות. "וכי מה אומר לכבוד הרב?" פתח הלה בנאום מרגש - "הרי ברור לכל כי אדם זה חסר דעה, מסכן שנטרפה דעתו... כבר יומיים הוא רץ אחרי ברחובות העיר ותובע את כספו ולי אין מושג על מה הוא מדבר"

חקר הרב היטב את שני האנשים אולם נשאר הם איתנים בטענותיהם ולא ניתן היה לקבל הכרעה. "שובו אלי מחר בבוקר" אמר הרב "ואז אפסוק את דינכם!!!" משהלכו לדרכם, קרא הרב לשמש שלו וציווה עליו כאשר יבואו למחרת לא יניח להם להיכנס לחדרו בשום אופן. ואכן למחרת הגיעו בבוקר השניים אולם השמש מנע מהם להיכנס לחדרו של הרב. "הרב עסוק מאוד" - אמר השמש - "אין להפריע לו" ישבו השניים והמתינו.

חלפה שעה ושעתיים ודלת חדרו של הרב עדיין נעולה. שעת הצהריים הגיעה ואין כל סימן מהחדר פנימה כאילו שכח הרב את דבר קיומם... לקראת שקיעת החמה כאשר היו שני בעלי הדין מותשים נפתחה לפתע דלת חדרו של הרב ובקריאה רמה קרא: "העגלון יכנס" והנה... האיש הלבוש בבגדי עשיר קם ממקומו במהירות ואף להיכנס פנימה "רשע שכמותך" אמר הרב "עגלון גזלן החזר לאיש הזה את כספו ומיד".

(יביע אומר)

לימוד מקצועי ומעמיק
המקיף את תחומי התא המשפחתי
עם הרב אבנר קוואס
ומרצים מנוסים נוספים
תעודה תינתן בסיום הקורס

אין זוג לא מוצלח - יש זוג לא מודרך
חדש - ארגון 'ביתנו החדש'
פותח את שעריו ללימודי
מנחי נישואין ומשפחה

כשמדובר בשלום בית לומדים מהמומחים ביותר
לפרטים והרשמה 39-59-59-1599 שלוחה 4

